

CHỢ P CHÙNG

THOÁNG NHỎ

Tháng mười một, mùa đông lại ra phố đi lâu. Phố đông phố đã vắng hơn những bông hoa đào hồng rực hay màu mimosa vàng óng, vậy mà sao cái lạnh nhốt da vẫn còn ứa tê và những buổi chiều rười rượi vẫn còn tê tê ấm áp những cơn mưa lạnh buốt lê thê. Ngày vẫn còn rớt những vẩy mà những buổi sáng đã bắt đầu những khi người nhìn những phố rợp những hàng cây xanh mướt bóng lá. Trong các mall bắt đầu những quần áo mùa xuân, mùa hè. Các hàng hiệu đã tập thoáng những cây thông và hàng hóa Giáng sinh.

Một năm đã lại sắp hết, sao ngày tháng trôi đi nhanh quá, chiếc lá này chừa khắp xanh chiếc lá khác đã nhốt nhòa. Mùa này chừa qua, mùa khác đã vùi vùi, nên những tuổi đời cũng gieo giã tàn phai.

Mọi buổi sáng tinh giã, đi trong làn sương mỏng, lớp sương mù hình như chừa tan hết đã thấy sương chiếu rọi rác quanh đây. Những buổi chiều, sao tôi vẫn sống những buổi chiều như thế. Lạnh, mưa và tất át. Phố đông phố giã tan sống phố bóng người đi vùi vãi. Những bóng người đi trôi trôi như hình như đã tan đi phôi pha nào sinh khí, chừa còn tiếng gót giày khua trên bề phố và những khuôn mặt mặt mặt sau gò làm vùi. Những bóng người đi bên cạnh tôi đã bao ngày những vẫn không mặt mặt thoáng hiện niềm vui khi nhìn thấy nhau. Những khuôn mặt như như bồng sắp, để để cho những cơn gió thổi se lạnh lại càng thêm hiu hắt.

Tôi bước vào xuống escalator đi vào ga xe lửa. Trên những platforms buổi chiều vẫn đông người, những ai nãy giờ đứng chìm trong một suy nghĩ nào đó, hoặc dán chặt mắt vào những trang báo hay cuốn sách đọc dang. Những tiếng loa phóng thanh lại vang lên báo hiệu xuống xe lửa sắp tới, màu đèn sáng lòe loẹt những hình, một sống người vùi vãi bước lên, tiếng còi hú dài và những con tàu lại lăn đi. Đã bao buổi chiều như thế, đã bao buổi chiều tôi đứng nhìn đoàn người lên xuống, đã bao chuyến tàu chọt chọt đi, đã bao lần tôi cũng bước xuống hút vào đám người lên xuống và như như đó, để lên những chuyến tàu, tiếp tục chìm đắm vào trang sách hay báo, hay nhìn nhìn những hàng cây, phố đông phố trôi lại phía sau. Cuộc đời đi đâu đi, nhằm chán đời rười rượi. Thèm biết bao nhiêu để gặp lại một bóng người quen hay một nụ cười thân thiện.

Đông ng h m l i r c sáng, tiếng loa phóng thanh l i r n rã, m t chi c xe l a l i tr t i, đoàn ng i l i v i v i lên xe. Gi a đám đông xa l y, hình bóng hai ph n Á châu bé nh , thoáng đ p vào m t. Khu v c trung tâm thành ph này, s đàn bà Á châu đi làm th t t ng đ i hi m hoi.

-Thôi H ng v nha, mai Trúc g i l i H ng nha.

Gi ng nói thánh thót làm tôi gi t b n ng i, cái tiếng B c trong tr o này, cái tên Trúc d th ng kia nh đang g i m t hình nh nào tôi đã m t t lâu l m. Chi c tàu đã đi qua, ng i ph n còn l i đ ng m t mình trên sân ga, cô ta quay l i đ n ng i trên băng gh c nh tôi. Khuôn m t b u bnh, có l đã ngoài ba m i, nh ng th t d u dàng và thu n khi t, đôi m t và khoe mi ng v n còn long lanh n c i, và tr i i. Hai lúm đ ng ti n xinh xinh m t khoe môi bên ph i, m t l n m t nh làm tim tôi th t l i

-Ph i Th y Trúc em c a anh Mai không?

Ng i ph n nhìn tôi, ánh m t d h i, nh ng v n d u dàng:

-Th y Trúc đây, anh là b n anh Mai?

-Linh đây, Linh b n anh Mai. Anh Mai gi ở đ u?

-Anh Linh ? À, em nh r i, h i x a anh h c l p v i anh Mai, hay l i ch i v i anh Mai ph i không ? Anh em gi ở M .

-Anh Mai v con gì ch a?

-Đ , anh y l y v mu n nên gi hai đ a con còn nh xú.

R i Trúc c i, hai lúm đ ng ti n l i sâu xu ng xoáy m nh h n tôi đau nhói.

-Không nh em, b a nay làm bà ngo i r i anh.

-Bà ngo i, không th t ng đ c, nhìn Trúc ai cũng nghĩ ch ngoài 30

-Cám n anh, không tr v y đ u anh, t i em l y ch ng s m quá, v i l i cũng g n 50 r i anh.

L i m t chuy n xe l a tr t i, đúng tuy n đ ng c a tôi. Trúc đ ng lên chào:

-Xe l a c a em t i r i, chào anh .

-Xe tôi cũng chuy n này.

Tôi và Trúc cùng lên xe. Trên xe Trúc cho tôi bi t hai v ch ng m i đ n v khu này, hai cháu gái đã có gia đình c nên hai v ch ng mua cái apartment nh g n con cho ti n. Gi ng nói Trúc h n nhiên, vui v . Ng i con gái th n từng ngày nào đã thành m t thi u ph th t

duyên dáng và vẫn còn giữ được nét son trẻ ngày xưa. Trúc xuống tóc tôi hai ga, nhìn dáng Trúc nhồi đi lên vào dòng người, lòng tôi chùng xuống, mặt thoáng nhợt nhạt xa xôi, nhồi theo mặt thoáng người thì tôi gật gù, nhồi cũng xa vời vợi. Tôi chột nhột ra mình đã quên hỏi đi và đi nên thoả chí cô, hình nhồi tôi vẫn còn ở trong giấc mơ chột không hoàn toàn hiện hữu. Tôi xuống xe lên, đi chột rãi về căn nhà nhỏ của mình. Trời buổi chiều vẩn xám và đang tối dần, nhồi trong tôi, ánh nhồi ngóu ngày hình nhồi đã lên đi lên, để soi sáng cây thối trúc trẻ của nhà tôi lấp lánh, mặt màu xanh nhồi nhàng cho nhồi thoáng nhồi không tên nhồi chợ chùng dẫu vợi...

Tôi biết Trúc đã ở lâu lắm. Hồi cùng trung học với Mai, anh của Trúc. Ngày ấy còn ở Đà Lạt, cái thành phố mà bây giờ đã bao năm tôi vẫn còn nhớ cái nét dẫu dàng của nó. Cái thành phố mà mặt nét vẫn là mặt yêu trẻ trong nhồi quy định như của cuộc đời, tôi vì chột thành phố sinh sống, đến mua căn nhà, hình nhồi tôi vẫn cứ tìm lại nhồi khung cảnh ngày xưa, nhồi có nhồi hàng thông hay nhồi ngóu xanh thoai thoai...

Ngày xưa, thối nhồi ngóu lên chột với Mai, Trúc hay ra mặt của. Cô bé xinh xắn với hai con mắt tròn to lấp lánh, khe khố mặt mặt làm hai chột lúc đứng trên má phôi lúc sâu, khi chào và quay đi để chúng tôi nói chuyện với nhau. Hồi cô xuống bếp, hồi cô lên ngóu hồi chột bàn trong cùng phòng. Mái tóc đen thối ngóu xoa dài trên đôi vai nhồi. Cô và Mai hoàn toàn không hay biết là dáng dấp và hình nhồi của cô đã theo tôi suốt bao nhiêu ngày tháng. Có mặt lên tôi đến nhà và cùng Mai đi học. Hôm ấy cô cũng có gì hồi nên Mai chột cô đến trẻ. Nhìn cô nhồi nhàng trong chột áo dài trẻ, và chột áo len xanh. Mái tóc búi túm lên lên khuôn mặt búi bính, với nhồi da trẻ nhồi của con gái Đà Lạt, tôi ngóu ngóu nhìn. Trong lúc Mai loay hoay dẫu xe ra cửa, cô cúi xuống khóa trái cửa, tôi đứng nhồi không búi đi dẫu, tôi lên ngóu nhìn cô. Cô vẫn cúi dẫu vẩn khóa nhồi có lên cô biết, nên tôi thối y thối má cô nhồi tia máu để nhồi thối xuống hiên làm đôi má cô càng thêm nhồi. Cô vẫn cúi mặt dù của

đã khoá xong, ch a bao gi tôi đ ng g n cô đ n th , mùi th m nhè nh t ng i cô làm tôi ngây ng t. Tôi mu n b c đi, nh ng chân c chôn ch t đ y. Mai đã n máy xe, v n nh nhàng cô quay ng i, kh nh m m c i, trên má i lúm sâu hai lúm đ ng ti n xinh x n. Cô thoãn tho t b c ra ng i sau Mai. Tôi ch y xe ch m ch m phía sau, ng i b ng b nh, l ng nhìn chi c xe đ ng tr c c a hai anh em Mai. Tr i Đà l t hôm y r t xanh và r t trong. Xe qua h Xuân H ng, hai tà áo dài c a cô bay nh trong gió, cái gió đ u dàng c a m t ngày xuân đ p. Dáng cô nghiêng nghiêng, tôi c gì có m t l n đ c ch cô nh th , đ cô cũng nghiêng đ u, ng i cô cũng đ a nh vào l ng tôi nh th . Nh ng s i tóc c a cô theo gió m n man trên gáy, trên vai tôi, và mùi th m c a cô theo c n gió ph ng ph t mãi bên ng i. Mai đ a cô đ n tr ng, cô c i v i anh và quay l i kh g t đ u chào tôi. C ngày hôm y tôi ng ng n.

T đó, trong gi c ng , dáng cô v n hi n v , v i n c i nh nhàng và hai lúm đ ng ti n sâu bên má ph i. T đó, tôi v n b t g p mình hay ch y xe đ c theo đ ng h , vòng qua tia phun n c, lên đ c B đ , ch y đ nh cái dáng nghiêng nghiêng, v i chi c áo len xanh, tà áo dài tr ng. Đã bao nhiêu năm, cái màu tr i xanh, màu h xanh, nh ng hàng thông rì rào, nh ng r ng qùy vàng i đã đi theo trí nh c a tôi qua bao ch ng đ ng.

Th y Trúc, ng i con gái ngày x a đã tr v , nh ng r i tôi l i v n m t em, vì có bao gi tôi n m gi đ c em, h em yêu đ u. Tôi ch có th tr ng nh ng cây th y trúc đ c theo nh ng l i đi, đ chi u chi u tr v , lòng đ u l i sau nh ng gi làm vi c m t m i, đ nh đ n em cũng nh nh đ n khung tr i Đà l t ngày x a, đã m m cho nh ng gi c m c a tôi.

*Hái n hoa xanh lòng ng i ng n mu n h i
M n nh đóa h ng mu n kh nói yêu ai
Ch s ng ngôn xóa m t nét trong ng n
Đ đôi m t đó không còn th ngây nh tr c*

*Em đ ng xõa tóc trong nh ng chi u nh t n ng
Đ ng kh th dài cho n ng b ng ng ng trôi
Đ ng đ m t môi nói lên ti ng đ i ch
Và đ ng đ tim tôi m m trong gió*

*Tôi g i đ n em m t chút tình trong v t
M t n c i h ng mang chút nét tr th
M t chút đ th ng c a ánh n ng đ u dàng
Đ giây phút này v n luôn còn s ng mãi...*

Ngày y, vì yêu Th y Trúc, tôi đã thành thi sĩ t lúc nào không bi t, t i t i tôi vi t nh ng v n

th cho cô, vì t mà không bao gi dám g i. Chợ p cô nhà Mai, cũng không dám nói chuy n gì, ch bi t tôi siêng i nhà h c chung v i Mai h n. Hai anh em cô h c r t gi i, Mai i r t t t, kiên nh n gi ng cho tôi nh ng bài toán khó. Nhi u lúc i nhà, cô có b n đ n h c cùng, nghe ti ng cô thánh thót nói chuy n v i b n, tôi nh ngây ra ch ng suy nghĩ đ c gì, Mai c ph i gi ng đi gi ng i. Có l n, Mai b t g p trong v tôi bài th tôi vì t trong lúc nghĩ đ n cô, Mai c i: Cái th ng này b a nay b t đ u mê gái r i h , mà mê ai nói cho tao hay đ c không. Tôi ch bi t đ m t ch ng ch . Mai c m bài th c a tôi, đ c to:

*Anh theo em đ c theo con đ c nh
Hoa qu vàng r c r áo tr ng em bay
Thành ph mù s ng lãng đ đng chút mây h ng
Tình anh đó theo m áo h c trò bay b ng*

*Anh vì t nh ng v n th vào chi c lá làm quen
Song không dám trao s tia m t ai c i
Hay h h ng làm h n anh nát m t*

*Anh v n theo em trong nh ng sáng n ng mùa xuân
Tình nhút nhát nên không thành i âu y m
Ch bi t nhìn theo dáng nh ng t ngào
Tóc đen m t xoa dài trên áo tr ng*

*R i nh ng sáng mùa thu anh v i vàng đ n l p
L b quên chi c lá s sên tr ng
Gió m n man nh th i chi c lá vàng
R i trên tóc em nh n hôn anh th m g i đ n*

Mai c i khách: Th ng này làm th cũng đ c đ y ch . Lý ra mà ph i đi ban C ch sao theo ban B?

Tôi ch mu n đ n th , không dám nhìn Trúc c chi c bàn h c trong góc phòng. Mai i nghiêm trang nói: Lo h c đi, năm nay mà r t là đi lính đó, đ ng th th n n a.

Ngày hôm đó Mai ki m soát ch bài cho tôi r t k nh ng tôi h p th r t ít, c tâm trí đ c vào Trúc, tôi mu n bi t thái đ c a cô khi nghe bài th y. Nh ng tôi không dám nhìn v phía cô, lúc Mai ra kh i phòng, tôi quay i thì ra cô đã v ng m t t lúc nào.

Sau đó vài tháng, chợ gia đình Mai về Sài Gòn, ba Mai chuyển công tác về đó. Tôi cũng mua liên lạc với gia đình Mai luôn. Tôi đi Đà Lạt, xong tú tài lên đi học. Nhưng buổi chiều như Trúc, tôi về nhà xe chầm chầm lên dốc nhà Mai, qua bờ hồ, qua dốc Bể, nhìn những bông quỳ vàng óng, nhìn bầu trời xanh thắm mà nghe lòng dâng một nỗi nhớ mong mênh.

Có những ngày mưa, trời chiều Đà Lạt sương mù mờ mờ, trong màn mưa nhìn chợ Lê Uyên Phụng đi nhau dưới chiếc dù đen. Lê Uyên lúc đó đẹp lắm, dáng thanh mảnh trong chiếc áo khoác màu kem nhạt, khoác tay chàng đi chầm chầm dưới mưa theo bờ hồ. Hai người đi trong mưa, những hình ảnh không biết đến những cơn mưa rồi và gió lạnh. Tôi nhớ gì một lần, dưới chiếc dù Trúc đi trong cơn mưa như thế, Trúc cũng nắm lấy cánh tay tôi, hai đứa đi giữa mưa lạnh những trong lòng vẫn ấm áp.

*Chờ gì trời đổ mưa rào
cho chung đôi bước, che chung cây dù
trên trời dù có mây mù
những bên nhau vẫn ngọt ngào
cho dù đời có é chèo
bên nhau vẫn thấy ấm lòng ngọt ngào
cho em má đỏ hồng hồng
mặt long lanh sáng,
thì thắm yêu anh*

Nhieu hôm vào quán cafe của Lê Uyên và Phụng, nghe hai người hát, nhìn ánh mắt họ nhìn nhau, những lời ca tình tình thêm theo làn điệu đậm đà của họ. Nhưng lời hát mang chút âm hưởng đau thương nên lúc đó có tin đến Phụng sắp chết vì ung thư gì đó. Thấy cuộc tình của họ, lòng tôi gần như xót xa. Chờ gì có một người yêu mình như thế, chết cũng không uống một giọt. Yêu nhau thế, những sau qua M, nghe nói cuộc tình giữa hai người cũng tan vỡ. Những trên những người bạn Đà Lạt, vẫn còn in những dấu chân của hai người, của một thời yêu thương say đắm.

Thời thời đi thay, tôi cũng bước chân qua Úc, làm việc cuộc đời lúc tuổi đã gần ba mươi. Tôi đã bao lần bước đi trong nắng, nghĩ đến Trúc; tôi đã bao lần bước đi trong mưa, nghĩ đến Trúc. Đã bao đêm nhìn trăng lên, nghe sương xuống, nhớ đến vùng trời Đà Lạt của một thời ngây thơ tuổi nhỏ, nhớ đến mối tình đầu đời trong thuở khi tôi là trẻ con tinh nghịch.

Đã có lần về Đà Lạt, nhìn lại thành phố đã thay hình đổi dạng, chỉ còn con đường bờ hồ là ít

thay đ i. D c B đ , Võ Tánh, con đ ng tr c tr ng đ i h c và Bùi th Xuân đã hoàn toàn khác h n. Nh ng c a hàng hi u xô b tràn lan trên đ ng ph . Nh ng con ng i Đà l t ngày x a đã bi n đi đâu m t. Tôi vòng lên ngõ nhà Trúc, mong đ c nhìn l i khung c a ngày x a đã m t l n tôi đ ng c nh cô đ nhìn cô nghiêng ng i khoá trái c a. Nh ng căn nhà y đã không còn n a. Nguyên con đ ng đã đ y các nhà ngh và nh ng ti m bán buôn.

*Đàlat i, m t l n v , m t l n m t mát
M t l n v còn ôm mãi n m đau
Nh ng xót xa hiu qu nh đ n không ng
Vì ch n cũ nh ng không còn x a cũ*

*Đàlat i, ngày tr v tôi khóc
Tôi tìm hoài nh ng ph nh ngày x a
Nh ng r ng cây loáng thoáng bóng qùy vàng
Hàng dâm b t ng nghiêng chi u l ng gió*

*Đàlat i, còn mong chi mà nh
Ph ph ng ch không bóng dáng ai quen
Căn nhà x a cũng đ i dáng đ i hình
Tôi đ ng đó nh ng đ ng nh m t hút*

V y mà hôm nay, tình c tôi l i g p Th y Trúc. Th i gian hình nh không mang l i nhi u đ u u n trên em, ng i con gái đ u dàng v i tâm h n trong tr o ngày x a. Cái gi ng nói B c lai lai thánh thót c a Đà l t ngày x a đã h i tr m xu ng nh ng l i n ng nản và ng t đ u h n. Yêu em đã bao năm, m i đ c một đ p ng i g n em đ n nh th , m i đ c m t l n nói chuy n v i em nh th , đ c m t l n đ i m t đ nhìn th y hai con m t c a em v n sáng long lanh, m t màu long lanh huy n o, v n to tròn tinh anh, và đôi má v n còn h ng m n v i hai lúm đ ng ti n trên má ph i. Th y Trúc, tôi đã g p l i em đ r i l i đ em b c đi, vì trong đ i tôi có bao gi tôi đã n m gi đ c em. Em ch là m t tình yêu đ u ng t, c a m i tình đ u h c sinh t ng tho ng qua nh ng đã thành b t di t. Em là c m t khung tr i th ngây trong tr ng, đ tôi v n có th s ng v i ni m tin là cu c đ i v n còn nh ng gì đ p đ .

Cám n Th y Trúc, cám n bu i chi u hôm nay. M t bu i chi u đã xóa đi nh ng n i lo s c a tôi trong nh ng ngày tháng qua. Tôi s không còn ph i lo s ph i nghe m t tin b t h nh nào đó v em hay Mai, nh nh ng b t h nh đã đ n v i m t s b n h u c a tôi ngày x a. Tôi s không còn ph i lo s g p l i em, nh ng hình dáng đ p đ c a em đã b bào mòn vì th i gian, nh n i lo s bàng hoàng và đau đ n c a tôi khi tr v Đà l t nhìn th y thành ph m t đi v đ p hoang s ngày nào. Th y Trúc c a tôi, cám n em đã tr v m t l n, đ tôi tin là m t tâm h n thánh thi n v n luôn mang m t v đ p không bao gi thay đ i dù th i gian, cu c đ i có tàn kh c

thì nào đi nữa. Nhìn tôi khuôn mặt rưng rưng và ánh mắt yêu thương của em khi nhìn con và các cháu, tôi thấy mừng cho em, và cũng mừng cho những người yêu của em đã có được em trong đời. Những lòng tôi cũng không khi nào se sắt bởi khi nghĩ đến mình sẽ luôn không có em, trong quãng đời này....

Nhưng dù sao, ít nhất, tôi đã có hình ảnh của em đi mang theo trong suốt cuộc đời của tôi, có mặt khắp nơi trong Đà Lạt đã nuôi tôi khôn lớn và trưởng thành trong những giờ phút cho ngày tháng bất tận của tuổi thanh xuân. Thầy Trúc, mặt mũi của anh đã trưởng thành, có thể tôi sẽ còn có những gặp gỡ của em vào những buổi chiều tan sắc, trên những sân ga, đời tôi đã có dịp ngồi nói chuyện với em, những người bạn cũ gặp lại nhau, đời tôi đã có những niềm vui thú vị. Nhưng cũng có thể, em là một người bạn của bạn bè của tôi, đời tôi trưởng thành trong những giờ phút, và những thì phút là buổi chiều ...

*Có phải em chỉ là một
Nên khi tôi nghĩ tôi nhìn thấy em
Bâng khuâng lấy sự ichiêng
Thì vào trong gió để mà buồn của em
Gió bay sự ichiêng mặt rưng rưng
Bởi vì tôi đã nghĩ, nghĩ rằng như em ...*

Thiên Hoàng
Tháng Mười Một 2003

